

Arrest

nr. 268 150 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DER BIEST, die *loco* advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 september 2019 komt de verzoekende partij aan in België in het bezit van een visum type D in hoedanigheid van echtgenoot van haar toenmalige echtgenote, mevrouw A.H. van Belgische nationaliteit, met wie zij op 8 januari 2019 in het huwelijk trad.

1.2. Op 3 oktober 2019 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart.

1.3. Op 27 december 2019 wordt de procedure tot ontbinding van het huwelijk aangevat. Op 1 september 2020 wordt het huwelijk ontbonden.

1.4. Op 5 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 257 853 van 8 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4. Tegen voormeld arrest stelt de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.6. Op 10 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dd. 05.03.2021. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep werd verworpen door de RvV bij arrest 257 853 dd. 08.07.2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens blijk in het dossier. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: er is reeds geruime tijd geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. De gezinshereniging met referentiepersoon is achterhaald, hetgeen niet wordt betwist door betrokkene. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Tot slot blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Betrokkene zou volgens de laatste woonstcontrole in het dossier onder het zelfde dak verblijven als een gewezen collega bij MZN Grondwerken BVBA, meer bepaald dhr. Y.T.R. (...). Louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog niet automatisch blijken dat betrokkenen een relatie zouden onderhouden en/of een beschermenswaardig gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden en/of collega's onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de intrek van dhr. Y. (...) op 13.04.2021 erop gericht zou zijn geweest zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Bovendien blijkt uit het dossier van dhr. Y. (...) dat hij in het land van herkomst gehuwd is, en in het verzoekschrift dd. 07.04.2021 wordt door betrokkenes raadsman bevestigd dat betrokkene geen nieuwe relatie heeft aangeknoopt in het Rijk. Bijgevolg kan besloten worden dat ook zijn gezinssituatie niet van die aard is, dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkenes gezinssituatie kan dus evenmin een beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden behouden en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

1.7. Bij beschikking nr. 14.606 van 1 oktober 2021 van de Raad van State wordt het cassatieberoep vermeld in punt 1.5. niet-toelaatbaar geacht.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, uiteengezet in de synthesesmemorie, voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“1. De beslissing dient nog steeds proportioneel te zijn, er dient nog steeds een belangenafweging gemaakt te worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling buitengewoon nadelig voor verzoeker en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten hieraan voorbij gaat.

Het staat echter vast dat de verwijderingsmaatregel buiten alle proportie is.

De Raad van State heeft in haar rechtspraak het redelijkheidsbeginsel ontwikkeld dat zegt dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid dient het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Volgens de rechtspraak van de Raad van State vereist de redelijkheid dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

De rechter zal bij het nagaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot feiten waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

2. Verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat verzoeker niet aantoont dat zij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben geantwoord. Zij beperkt zich tot het stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijving van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verzoeker toont dit weldegelijk aan.

Eenzijds heeft de verwerende partij geenszins rekening gehouden met de mate van inburgering van verzoeker.

Volgend op de echtscheiding werd het verblijfsrecht van verzoeker afgenomen gezien er overeenkomstig de Belgische Staat niet wordt aangetoond dat verzoeker duurzaam verankerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, hetgeen verzoeker ten stelligste betwist.

Zoals hierna wordt uiteengezet waren de intenties van verzoeker van meet af aan oprecht. Vervolgens heeft hij onmiddellijk moeite gedaan om zich te integreren.

Reeds een maand na aankomst in België melde verzoeker zich aan bij het Agentschap voor Integratie en Inburgering zodoende hij zich gemakkelijker in de Belgische samenleving zou kunnen aanpassen en functioneren, waarbij daarenboven de aandacht wordt gevestigd op het leren van de Nederlands taal. Reeds op 12 november 2019 vingen zijn lessen Nederlands aan (zie stuk 1 - 2).

Nog een maand later werden er afspraken gemaakt met VDAB (zie stuk 3). Op 16 december 2019 ondertekende concludant een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij MZN Grondwerken BVBA (Zie stuk 4). Vervolgens werd op 6 januari 2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur aangegaan (zie stuk 5). Daarna heeft verzoeker d.d. 8 januari 2021 een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ondertekend bij GDD Infra (zie stuk 16).

Alle werkgevers waren steeds zeer tevreden over verzoeker. Ook zijn laatste werkgever bevestigt dat er werkelijk niets aan te merken is op de werkhouding van verzoeker:

Deze werknemer is steeds op tijd op de werf aanwezig en voert zijn taken correct uit."

(Attest van F.D.B. (...), zaakvoerder GDD Infra, d.d. 24 september 2021, stuk 18)

Op zijn werkplek leerde concludant de taal en de gebruiken van onze maatschappij in de praktijk om te zetten.

Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment 'geprofiteerd' van de Belgische samenleving en heeft hij steeds hard gewerkt om op die wijze in zijn eigen inkomsten te kunnen voorzien (zie stuk 9 en 17). Verzoeker legde reeds een attest van het OCMW neer waaruit blijkt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en derhalve tijdens zijn verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat de grieven die verzoeker aanvoert in het kader van zijn economische en sociale integratie reeds beoordeeld werden door de Raad in haar arrest van 8.07.2021, nr. 257.853. Echter heeft de Raad geen rekening gehouden met volgende gegevens/ Zo beschikt verzoeker over een huurwoning waarvan hij steeds stipt de huurprijs betaalt. De verhuurster is zeer tevreden:

"Ik vind het spijtig dat W.E.F. (...) het land moet verlaten.

Hij is de beste huurder die ik al gehad heb, betaald stopt de huur en houd hem aan de huiselijke regels."

(zie stuk 19)

Ook diverse vrienden en kennissen ondersteunen de integratie van verzoeker (zie stuk 20-26).

Derhalve toont verzoeker aan dat hij niet alleen economisch maar ook cultureel geïntegreerd is. Anderzijds is de beslissing van verwerende partij geenszins redelijk noch proportioneel gelet op de huidige gezondheidscrisis. Alle niet-essentiële reizen buiten de EU worden tot nader order door België ten stelligste afgeraden. Bovendien bevindt Marokko zich sinds 10 maart 2020 en ten minste tot 30 november 2021 in een medische noodtoestand. In verschillende Marokkaanse steden gelden aparte strengere veiligheidsmaatregelen die verplaatsingen van, in en naar deze steden kunnen bemoeilijken. Te meer, gelet op het feit dat de situatie ter plaatse regelmatig wijzigt waardoor de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden.

Derhalve is het oordeel van verwerende partij onwettig gezien het tegen alle redelijkheid ingaat."

3.1.2. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om voornoemde beginselen geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing alle proportie te buiten is, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de mate van inburgering, dat haar verblijfsrecht volgend op de echtscheiding werd afgenomen gezien er niet werd aangetoond dat zij duurzaam verankerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, hetgeen zij ten stelligste betwist, dat haar intenties van meet af aan oprecht waren en dat zij vervolgens onmiddellijk moeite heeft gedaan om zich te integreren, dat zij zich reeds een maand na aankomst meldde bij het Agentschap voor Integratie en Inburgering zodoende zij zich gemakkelijker in de Belgische samenleving zou kunnen aanpassen en functioneren, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het leren van de Nederlandse taal, dat reeds op 12 november 2019 haar lessen Nederlands aanvingen, dat nog een maand later afspraken werden gemaakt met de VDAB en dat op 16 december 2019 zij een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tekende, dat zij op 6 januari 2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is aangegaan, dat zij daarna op 8 januari 2021 opnieuw een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is aangegaan bij een andere firma, dat alle werkgevers steeds zeer tevreden waren over haar, dat ook haar laatste werkgever bevestigt dat er werkelijk niets aan te merken is op haar werkhouding, waarbij deze attesteerde dat zij steeds op tijd op de werf aanwezig is en haar taken correct uitoefent, dat zij op de werkplek leerde de taal en de gebruiken van onze maatschappij in de praktijk om te zetten. Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, heeft zij op geen enkel moment 'geprofiteerd' van de Belgische samenleving en heeft zij steeds hard gewerkt om op die wijze in haar eigen inkomsten te kunnen voorzien, dat zij reeds een attest van het OCMW neerlegde waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en derhalve tijdens haar verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betreffende de beoordeling hieromtrent door de Raad in het arrest nr. 257 853 van 8 juli 2021, stelt de verzoekende partij dat de Raad geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij beschikt over een huurwoning waarvan zij steeds stipt de huurprijs betaalt en dat de verhuurster zeer tevreden is, dat zij het spijtig vindt dat de verzoekende partij het land moet verlaten, dat de verzoekende partij de beste huurder is die zij al heeft gehad, dat zij stipt de huur betaalt en zich aan de huiselijke regels houdt. Zij wijst erop dat ook diverse vrienden en kennissen haar integratie ondersteunen, dat zij derhalve aantoonbaar dat zij niet alleen economisch maar ook cultureel geïntegreerd is.

3.1.4. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing alle proportie te buiten is, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de mate van inburgering, kan zij niet gevolgd worden daar de bestreden beslissing volgt op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 5 maart 2021 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Uit voormelde beslissing van 5 maart 2021 blijkt duidelijk dat de verwerende partij de inburgering van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch heeft geconcludeerd dat *“uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”* Uit de voormelde beslissing blijken eveneens de motieven die aan deze conclusie ten grondslag liggen. In zoverre de verzoekende partij verwacht in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in voornoemde beslissing van 5 maart 2021 ziet de Raad niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven, nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van voornoemde beslissing.

De motieven betreffende de 'inburgering' in de voormelde beslissing van 5 maart 2021, die zich in het administratief dossier bevindt en waarvan de verzoekende partij reeds kennis had op het ogenblik van het betekenen van de *in casu* bestreden beslissing, luiden als volgt:

“Voor wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier geen leeftijdsgebonden probleem of enig medisch bezwaar kan blijken dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder blijkt betrokkene tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, dient opgemerkt te worden dat tewerkstelling en bijhorend inkomen dat daaruit voortvloeit geen afdoende bewijs van integratie inhouden in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 11.09.2019 (bijlage 15). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Een verhuis brengt immers niet mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst worden verbroken. Bovendien blijkt uit het interview dd. 20.08.2019 aanleiding van betrokkenes visumaanvraag dat zijn al zijn dichte familieleden in Marokko verblijven. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene aldus nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine dat hij pas zo recent achter zich liet, en waarvan hij zonder enige twijfel de taal nog steeds machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt, daartoe heeft betrokkene niets voorgelegd. Hoe dan ook kan de korte periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst die hij al die jaren heeft opgebouwd. Voor wat betrokkenes sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, legde hij een attest van het OCMW dd. 15.10.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen financiële steun heeft genoten tot op heden. Van dit attest gaat echter geen integratie uit gaat dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, betrokkene heeft getracht zijn leven vorm te geven in België zonder zich te moeten beroepen op het sociale bijstandstelsel. Het attest getuigt dus eerder van een verwacht gedrag, dan van een mate van integratie die heden een hinderpaal zou kunnen vormen. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Uit niets in het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing.

(....)

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”

Met de stelling dat haar verblijfsrecht volgend op de echtscheiding werd afgenomen gezien er niet werd aangetoond dat zij duurzaam verankerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, hetgeen zij ten stelligste betwist, voert zij in wezen kritiek op de beslissing van 5 maart 2021 tot beëindiging tot verblijf. Deze kritiek is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig. Bovendien heeft de verzoekende partij haar kritiek op de beslissing van 5 maart 2021 kunnen laten gelden in een beroep tegen deze beslissing. Echter werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. 257 853 van 8 juli 2021.

De verzoekende partij stelt betreffende haar integratie voorts dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en buiten proportie is daar haar intenties van meet af aan oprecht waren en dat zij vervolgens onmiddellijk moeite heeft gedaan om zich te integreren, dat zij zich reeds een maand na aankomst meldde bij het Agentschap voor Integratie en Inburgering zodoende zij zich gemakkelijker in de Belgische samenleving zou kunnen aanpassen en functioneren, waarbij de aandacht wordt gevestigd op het leren van de Nederlandse taal, dat reeds op 12 november 2019 haar lessen Nederlands aanvingen en dat nog een maand later afspraken werden gemaakt met de VDAB en zij verwijst hiervoor naar haar contract van inburgering van 23 oktober 2019, het inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen van 24 oktober 2019 en een afsprakenblad VDAB van 25 november 2019 dat zij voegt bij haar verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet meer zijn dan een niet-ondertekend inburgeringscontract, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen met een uurrooster en een afsprakenblad van de VDAB waarin melding wordt gemaakt van een opleiding Nederlands. Uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij het inburgeringstraject en/of de Nederlandse lessen daadwerkelijk heeft gevolgd. De verzoekende partij toont dan ook met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of buiten elke proportie is daar haar intenties van meet af aan oprecht waren en dat zij vervolgens onmiddellijk moeite heeft gedaan om zich te integreren. Door louter te beweren dat zij op de werkplek de taal leerde en de gebruiken van onze maatschappij leerde in de praktijk om te zetten, toont zij dit geenszins aan. Zelfs indien er kan vanuit gegaan worden dat er sprake is van een zekere sociale en culturele integratie die voortvloeit uit de economische integratie, dan nog toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van een dermate integratie in de Belgische samenleving dat een terugkeer naar het land van herkomst als onevenredig zou dienen te worden beschouwd. Bovendien heeft de verwerende partij reeds geoordeeld betreffende het legaal verblijf van de verzoekende partij in België dat dit erg kort is, dat de verzoekende partij nog voldoende jong is om terug te reizen en de draad in Marokko terug op te pikken of er een nieuw leven te starten, dat niet blijkt dat zij op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met Marokko, dat een verhuis immers niet meebrengt dat alle banden en contacten met het sociale netwerk en familie in het land van herkomst worden verbroken, dat bovendien blijkt dat al de dichte familieleden van de verzoekende partij nog in Marokko verblijven, dat er redelijkerwijze mag van worden uitgegaan dat de verzoekende partij aldus nog voldoende verbondenheid voelt met Marokko dat zij pas zo recent achter zich liet en waarvan zij nog zonder enige twijfel de taal machtig is, dat uit niets blijkt dat zij geen banden meer zou hebben met Marokko. Door enkel te wijzen op de sociale en culturele integratie die zijn voortgevloeid uit een tewerkstelling in België gedurende een tweetal jaar, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde beoordeling niet langer redelijk zou zijn. Evenmin toont de verzoekende partij dit aan met de stelling dat ook diverse vrienden en kennissen haar integratie ondersteunen, dat zij niet alleen economisch maar ook cultureel geïntegreerd is. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift diverse attesten met verklaringen van vrienden en kennissen maar verduidelijkt geenszins uit welke specifieke elementen uit welke verklaringen zou blijken dat er sprake is van een dergelijke mate van integratie dat dient te worden geoordeeld dat voormelde afweging waaruit blijkt dat een terugkeer naar Marokko *in casu* niet als onevenredig kan worden beschouwd, niet langer actueel is.

Waar zij wijst op het feit dat zij op 16 december 2019 een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tekende, dat zij op 6 januari 2020 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is aangegaan en dat zij daarna op 8 januari 2021 opnieuw een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is aangegaan bij een andere firma, dat alle werkgevers steeds zeer tevreden waren over haar, dat ook haar laatste werkgever bevestigt dat er werkelijk niets aan te merken is op haar werkhouding, waarbij deze attesteerde dat zij steeds op tijd op de werf aanwezig is en haar taken correct uitvoert, dat zij op geen enkel moment heeft 'geprofiteerd' van de Belgische samenleving en zij steeds hard gewerkt heeft om op die wijze in haar eigen inkomsten te kunnen voorzien, dat zij reeds een attest van het OCMW neerlegde waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en derhalve tijdens haar verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, stelt de Raad vast dat uit de beoordeling in de beslissing van 5 maart 2021 afdoende blijkt dat de verwerende partij de economische integratie in rekening bracht en oordeelde dat deze een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat, daar de tewerkstelling en het bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie inhouden daar dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat de leeftijd en de gezondheidstoestand de verzoekende partij toelaten dat zij ook in Marokko kan worden tewerkgesteld, dat zij op een economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken in Marokko kan aanwenden om daar aan de slag te gaan, dat zij nog voldoende jong is om terug te reizen naar Marokko en daar de draad opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten, dat uit het

attest van het OCMW blijkt dat zij geen financiële steun heeft genoten, dat hiervan echter geen integratie uitgaat die een hinderpaal kan vormen voor terugkeer, dat de verzoekende partij enkel getracht heeft haar leven vorm te geven in België zonder zich te moeten beroepen op het sociale bijstandstelsel, dat dit eerder getuigt van een verwacht gedrag dan van een mate van integratie die een hinderpaal zou kunnen vormen. Door het enkel opnieuw verwijzen naar de tewerkstelling en het feit dat zij niet heeft geprofiteerd van de Belgische samenleving en zij steeds hard gewerkt heeft om op die wijze in haar eigen inkomsten te kunnen voorzien, toont zij geenszins aan dat voormelde beoordeling niet langer actueel zou zijn en aldus niet dat, gelet op voormelde elementen, een verwijderingsmaatregel kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Ook het feit dat zij vanaf 8 januari 2021 bij een andere werkgever tewerkgesteld is en dat haar werkgevers tevreden zijn over haar, doet geen afbreuk aan de reeds gemaakte beoordeling betreffende de vraag of de (economische) integratie van de verzoekende partij een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat gelet op haar integratie een terugkeer naar Marokko buiten elke proportie is of kennelijk onredelijk.

Waar de verzoekende partij nog lijkt te menen dat voorheen nog geen rekening werd gehouden met het feit dat zij beschikt over een huurwoning waarvan zij steeds stipt de huurprijs betaalt en dat de verhuurster zeer tevreden is, dat zij het spijtig vindt dat de verzoekende partij het land moet verlaten, dat de verzoekende partij de beste huurder is die zij al heeft gehad, dat zij stipt de huur betaalt en zich aan de huiselijke regels houdt, toont zij geenszins aan op welke wijze deze elementen er toe leiden dat een verwijderingsmaatregel kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Zij toont geenszins aan dat zij omwille van het hier hebben van een huurwoning waarvan zij de huurprijs stipt betaalt en waar zij de huiselijke regels naleeft, niet terug kan naar Marokko. Zij toont geenszins aan dat het onmogelijk is het huurcontract op te zeggen, noch dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om in Marokko onderdak te vinden.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij pas op 7 september 2019 op 34-jarige leeftijd naar België is gereisd. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat het, na een verblijf van twee jaar op het Belgische grondgebied, gelet op haar integratie kennelijk onredelijk is of buiten elke proportie is om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De verzoekende partij toont niet aan dat niet (langer) op redelijke wijze kan geoordeeld worden dat de banden die zij heeft opgebouwd met Marokko zwaarder doorwegen dan de banden die zij heeft opgebouwd met België, gedurende haar kort verblijf alhier. Door haar tewerkstelling te benadrukken alsook het niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en dit in te passen in een sociale en culturele integratie alsook door te wijzen op het feit dat vrienden en kennissen haar integratie ondersteunen en dat zij een huurwoning heeft, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of buiten elke proportie is.

3.1.5. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij aan haar eerste middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift thans een nieuwe wending poogt te geven door voor het eerst in de synthesememorie aan te voeren dat de bestreden beslissing geenszins redelijk noch proportioneel is gelet op de huidige gezondheids crisis, dat alle niet-essentiële reizen buiten de EU tot nader order door België ten stelligste afgeraden zijn, dat Marokko zich bovendien sinds 10 maart 2020 en ten minste tot 30 november 2021 in een medische noodtoestand bevindt, dat in verschillende Marokkaanse steden aparte strengere veiligheidsmaatregelen gelden die verplaatsingen van, in en naar deze steden kunnen bemoeilijken, te meer, gelet op het feit dat de situatie ter plaatse regelmatig wijzigt waardoor haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden.

3.1.6. De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesememorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesmemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in de synthesesmemorie aanvoert dat de bestreden beslissing geenszins redelijk noch proportioneel is gelet op de huidige gezondheids crisis, dat alle niet-essentiële reizen buiten de EU tot nader order door België ten stelligste afgeraden zijn, dat Marokko zich bovendien sinds 10 maart 2020 en ten minste tot 30 november 2021 in een medische noodtoestand bevindt, dat in verschillende Marokkaanse steden aparte strengere veiligheidsmaatregelen gelden die verplaatsingen van, in en naar deze steden kunnen bemoeilijken, te meer, gelet op het feit dat de situatie ter plaatse regelmatig wijzigt waardoor haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Voor zover in het eerste middel voor het eerst in de synthesesmemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS

28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan over het laattijdig aangevoerde “middel”.

3.1.7. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch, zodat de verwerende partij niet dient te onderzoeken of dat haar gezondheid niet in gedrang komt wanneer zij naar Marokko wordt gestuurd. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn.

De verzoekende partij werd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Waar de verzoekende partij in dit verband een betoog voert omtrent de covid-19 pandemie, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het bestreden bevel niet uitgevoerd kon of kan worden. Door louter voor te houden dat alle niet-essentiële reizen buiten de EU tot nader order door België ten stelligste afgeraden zijn, dat Marokko zich bovendien sinds 10 maart 2020 en ten minste tot 30 november 2021 in een medische noodtoestand bevindt, dat in verschillende Marokkaanse steden aparte strengere veiligheidsmaatregelen gelden die verplaatsingen van, in en naar deze steden kunnen bemoeilijken, te meer, gelet op het feit dat de situatie ter plaatse regelmatig wijzigt waardoor haar veiligheid niet kan gegarandeerd worden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Marokko. Zij stelt weliswaar dat niet-essentiële reizen nog steeds ten stelligste afgeraden worden maar toont op geen enkele wijze aan dat de thans bevolen terugkeer naar Marokko moet aanzien worden als een niet-essentiële reis die verboden of ten stelligste afgeraden is. In de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer van eigen onderdanen naar het land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een “reis”. De verzoekende partij toont verder niet aan welke rechtsnorm haar het verbod oplegt om terug te keren naar Marokko. Het gaat niet om een verbod maar om een afraden, waardoor de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Marokko voor haar onmogelijk zou zijn. Ten overvloede wijst de Raad erop dat niet-essentiële reizen naar het buitenland niet langer verboden zijn en dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven betrof.

Uit het voorgaande blijkt geenszins dat het voor de verzoekende partij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk is om terug te keren naar Marokko. In zoverre zij meent dat de covid-19 pandemie een invloed heeft op de uitvoering van de bestreden beslissing, maakt zij minstens niet aannemelijk hoe dit het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden zodat zij geenszins aantoonbaar dat de verwerende partij er *in casu* toe gehouden zou zijn geweest om met de covid-19 pandemie rekening te houden. De Raad wijst er bovendien op dat indien de verzoekende partij meent dat het niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn of heden gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend.

3.1.8. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

3.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. In haar synthesesmemorie zet de verzoekende partij haar tweede middel uiteen als volgt :

“Art. 8 EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig het 2e lid van art. 8 EVRM is inmenging door de overheid toegestaan. Hierbij dient een billijke belangenafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij beperkte zich enkel tot onderzoek van het gezinsleven van verzoeker door te stellen dat:

"Er is reeds geruime tijd geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. De gezinshereniging met referentiepersoon is achterhaald, hetgeen niet wordt betwist door betrokkene. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Tot slot blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk"

Verzoeker betwist inderdaad niet dat hij geen gezin meer vormt met mevrouw A.H. (...). Het klopt tevens dat hij op heden geen nieuwe relatie heeft met een persoon uit het Rijk, noch dat hij kinderen van betrokkene in het Rijk heeft. Dit betekent echter niet dat verzoeker geen privéleven geniet in België.

Verweerster hield bij haar beslissing echter geen rekening met het recht op privéleven van verzoeker.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In het arrest Slivenko v. Letland werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bescherming verleend aan het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat deel uitmaakt van het privéleven van elk persoon, los van het gezinsleven (zie EHRM, Slivenko v. Letland, 9 oktober 2003).

Verzoeker heeft een uitgebreid persoonlijke, sociale en economische netwerk te België. Naast zijn familie die hij hier heeft, heeft hij ook een eigen sociale kring uitgebouwd.

Verzoeker is enorm graag gezien in zijn omgeving:

"Ik ondergetekende B.H. (...) verklaar hierbij dat ik de heer W.E.F. (...) al 2 jaar ken. Hij komt regelmatig bij ons in de winkel boodschappen doen. De heer E.F. (...) is iemand die goed geïntegreerd is en werk heeft en iemand is die goede bedoelingen heeft."

(zie stuk 20)

"Ik ondergetekende J.J. (...), vind dat W.E.F. (...), mijn cousin, een harde werker is en een eerlijk persoon.

Ik zou het jammer vinden moesten jullie hem geen kans geven. Hij is hier al 2 jaar en werkt al sinds hij hier was in België. "

(zie stuk 21)

"Ik ondergetekende M.J. (...) verklaar hierbij dat ik W.E.F. (...) ken als goede vriend, broer. Hij steunt mij om verder te studeren en om mijn diploma te behalen, voor een goede toekomst. Zonder zijn raad had ik dit schooljaar la opgegeven. Hij is een eerlijke persoon en doet niemand iets kwaad. Hij is geïntegreerd, we gaan meestal op zaterdag iets drinken op terras. W. (...) verdient het niet om terug gestuurd te worden naar zijn land. Hij is het hier gewoon, hij bouwt hier zijn toekomst op. Als hij terugkeert is hij alles kwijt, hij kan daar zijn leven niet meer opbouwen. Hij heeft alleen maar goede bedoelingen."

(zie stuk 22)

"Ik ondergetekende B.J. (...) vind het jammer dat jullie W.E.F. (...) willen terugsturen. Hij is een goeder kerel. Hij werkt en is zeker geen profiteur zoals andere inwoners. We gaan soms gaan eten samen en steunt mij. Hij doet geen slechte dingen zoals roken, drinken en geeft mij de raad om dat ook niet te doen. Hij probeert anderen de juiste dingen te tonen. Ik ben hem hier gewoon. Als ik moeilijkheden heb vertel ik het hem en probeert hij mij te helpen."

(zie stuk 23)

"Ik ondergetekende B.N. (...), ken W. (...) als een goede jongen. Hij heeft een goede invloed op mijn zonen. Ik zou het spijtig vinden moest hij het land verlaten. Hij heeft goede bedoelingen en is een zelfstandige persoon die op zijn eigen benen kan staan. Al die tijd dat hij in België is nooit geprofiteerd van OCMW, altijd gewerkt."

(zie stuk 24)

"Ik S.K. (...) en M.E.H. (...) kennen meneer W.E.F. (...) al een aantal jaar. Hij een heel goede vriend van ons en we hebben alleen maar het goede van hem gezien. Ook is hij een hardwerkende mens, sinds hij in België is heeft hij direct naar werk gezocht en is hij kort nadien beginnen werken. Als we samen weggaan is hij ook heel vriendelijk in de omgang met andere mensen. Hij is ook altijd behulpzaam al is dat met een oudere dame haar boodschappentas tot de auto te dragen.

Verder probeert hij zoveel mogelijk deel te nemen aan maatschappelijke activiteiten, hij is heel betrokken als er in Lokeren wat te doen is. Meestal is hij ook aanwezig om te kijken en om onder de mensen te komen (bv. Koveken, fietstocht etc...)

Tenslotte hebben wij hem voorgesteld om zich in te schrijven bij Babbelonie te Mozaort in Lokeren om zo zijn Nederlands te verbeteren. Dit zag hij zitten en hij zou hier zo snel mogelijk werk van maken. "

(zie stuk 25)

"Ik ondergetekende B.S.B. ik ken heer W.E.F. (...) al 2 jaar ken. Is betrouwbaar Hij nog nooit fout gezien. Is een goeie mensen, (sic.)"

(zie stuk 26)

Gezien er een privéleven bestaat diende verwerende partij na te gaan of de inmenging in verzoeker zijn privéleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is.

Verweerster heeft echter nagelaten te onderzoeken of de inmenging in het privéleven van verzoeker rechtmatig is. Derhalve schendt verweerster art. 8 EVRM.”

3.2.2. Gelet op de beslissing die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden van 5 maart 2021 en de daarin opgenomen motieven, waarnaar ook gewezen wordt in de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met haar privéleven en niet is nagegaan of de inmenging in haar privéleven rechtmatig is. De verzoekende partij had de mogelijkheid om alle elementen betreffende haar privéleven voor te leggen aan de verwerende partij naar aanleiding van een haar op 15 oktober 2020 betekende brief waarin zij verzocht werd om haar individuele situatie toe te lichten waar uitdrukkelijk gewezen werd op de humanitaire elementen.

Betreffende de elementen die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partij oordeelde de verwerende partij dat een tewerkstelling en een bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie inhouden gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat haar leeftijd en gezondheidstoestand haar toelaten ook in het land van herkomst te werken, dat zij op een economisch actieve leeftijd is en haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken kan aanwenden in Marokko om aldaar aan de slag te gaan, dat zij nog voldoende jong is om terug te reizen en de draad in Marokko weer op te pikken of er een nieuw leven te starten, dat de duur van haar legaal verblijf in België nog erg kort is, dat uit niets blijkt dat zij op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met Marokko, dat een verhuis immers niet meebrengt dat alle banden en contacten met het sociale netwerk en familie in Marokko worden verbroken, dat bovendien blijkt dat al haar dichte familieleden in Marokko verblijven, dat er redelijkerwijze mag worden aangenomen dat zij aldus nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst dat zij pas zo recent achter zich liet, en waarvan zij zonder enige twijfel de taal nog steeds machtig is, dat uit niets kan blijken dat zij geen banden meer zou hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt, dat de korte periode die zij in België heeft verbleven geenszins kan opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd en dat het feit dat de verzoekende partij heeft getracht haar leven vorm te geven in België zonder zich te moeten beroepen op het sociale bijstandstelsel getuigt van een verwacht gedrag eerder dan van een mate van integratie die een hinderpaal zou vormen bij terugkeer.

De Raad wijst er in dit verband op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het

individue en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Uit de bestreden beslissing volgt dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij tijdens een legaal verblijf in België een zekere mate van integratie heeft bekomen, doch heeft geoordeeld dat de korte periode die de verzoekende partij in België heeft verbleven geenszins kan opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd.

Door enkel te stellen dat zij in België een uitgebreid persoonlijk, sociaal en economisch netwerk heeft, en dat zij naast haar familie hier ook een eigen sociale kring heeft uitgebouwd en zij enorm graag gezien is in haar omgeving, verklaring die zij ondersteunt met meerdere getuigenverklaringen die zij ook voegt bij haar verzoekschrift, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde belangenafweging niet of niet langer correct of evenredig is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid.

3.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. De verzoekende partij licht in haar synthesememorie haar derde middel toe als volgt:

“Art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stellen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Gezien de procedure in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet nog lopen is, is het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend (zie stuk 27). In het licht van deze elementen schiet de motivering van verwerende partij dan ook duidelijk te kort.

De beslissing van verwerende partij is in casu niet afdoende gemotiveerd.”

3.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn. Voorts wordt verwezen naar de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 5 maart 2021 en het feit dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 257 853 van 8 juli 2021. Daarnaast wordt nog gemotiveerd over de elementen die in rekening dienen te worden gebracht conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt besloten dat het bevel het logische gevolg is van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, dat indien het lang verblijf niet kan worden behouden en er geen andere rechtsgrond is waardoor de verzoekende partij alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat *in casu* het geval is, een bevel het enige alternatief is.

De verzoekende partij betoogt echter dat gezien de procedure in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog lopende is, het voor haar onbegrijpelijk is waarom haar reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat in het licht van deze elementen de motivering van de verwerende partij dan ook duidelijk te kort schiet, dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Ter staving van haar betoog legt de verzoekende partij bij haar synthesesemorie een kopie van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet neer.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier deze aanvraag niet bevat en de verzoekende partij ook geen bewijs van het indienen van deze aanvraag voorlegt. Daarnaast blijkt uit het neergelegde stuk dat de aanvraag werd gedateerd op 4 oktober 2021, aldus na het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een lopende procedure in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij er hoe dan ook geen rekening mee kon houden of hieromtrent kon motiveren.

De verzoekende partij maakt voorts niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER